

ценитѣ си одежди. Конетѣ имъ, запѣнени и морни, потръпваха съ блесналата си отъ влага кожа, подъ упорито преследващитѣ ги облаци мухи.

Вечерѣта, следъ пристигането и разполагането на стана, когато откъмъ тритѣ рѣки лѣхна слаба ведрина, Анри, придруженъ отъ вѣрния си фландърски рицаръ Лиенардъ дьо Мелезъмъ, отъ носителя на знамето си Франсоа дьо Колеми и отъ маршала Вилхардуенъ, обиколи мѣстността, където бѣ станала прочутата битка преди три години, пожела да му покажатъ мѣстото гдето бѣ изчезналъ императоръ Бодуенъ, спрѣ се за мигъ предъ оросената съ толкова рицарска кръвъ земя, колѣнничи, прекръсти се. Въ очитѣ му блесна едва доловима влага.

Следъ това се прибра въ високата си шатра, съ кадифяни завеси и дебела пльсть, намѣсто одъръ, закуси съ малко вино и сухаръ, прие една делегация отъ Адрианополски ромей, които се оплакаха отъ опустошенията на Бориловитѣ люде и обещаха помощъ противъ българитѣ, следъ това заповѣда на херолдитѣ да протръбятъ знакъ за почивка по цѣлия лагеръ, остави прислужницитѣ си да му свалятъ тежкитѣ бранни доспѣхи и извести, че съветътъ може да почне.

Загрижени и мълчаливи почнаха да влизатъ единъ по единъ високитѣ кавалери. Дойдоха маршалъ Вилхардуенъ, Кононъ дьо Бетунъ, Пиеръ дьо Дие, Рение дьо Три, Ансо дьо Кайо, Пиеръ дьо Брасно, Никола дьо Майи, Пайенъ д'Орлеанъ, Никола дьо Беаръ...

— Съръ, — започна първи маршалътъ — ние трѣбва преди всичко да опредѣлимъ посоката, по която мислимъ да следваме и целта до която трѣбва да стигнемъ.

Всички впериха внимателно взоръ въ императора — най-доблестниятъ, най-храбриятъ бранникъ между всички рицари отъ цѣлия кръстоносенъ походъ. Никога до сега той не бѣ претърпѣвалъ несполука. Едни отъ най-голтмитѣ победи на похода: битката при Авия, станала на 11 ноемврий 1204 и битката при Андрамитѣ станала на 19 мартъ 1205 — бѣха негови.

— Струва ни се, че посоката е ясна — отвърна твърдо